

Oğlan ve Kaz Ailesi

Jane MEADOW

Oğlan ve Kaz Ailesi

Jane MEADOW

Her sabah Leo, köy göletine giden patikadan aşağı yürürdü. Yedi yaşında, ince yapılı, kıvırcık koyu kahverengi saçları yeşil kanvas şapkasının altından fırlayan bir oğlandı. Hardal sarısı tişörtünü ve kırmızı spor ayakkabılarını giyerdi ve yuvarlak kahverengi gözleri hep harika bir şey arardı. Gölette her zaman görecekti harika bir şey vardı.

Göletin kenarında bir kaz ailesi yaşırdı. Baba Kaz iri ve uzundu; beyaz ve gri tüyleri, parlak turuncu bir gagası vardı. Bir bacağındaki küçük kırmızı bant, onun gölete ait olduğunu gösterirdi. Anne Kaz'ın yumuşak gri-kahverengi tüyleri ve açık krem rengi bir göğsü vardı ve bütün gün yavrularının yanından ayrılmazdı.

Bir bahar sabahı yuvada üç minik kaz yavrusu yumurtadan çıktı. Tüylü ve sarı-griydiler; küçük turuncu gagaları ve yuvarlak koyu gözleri vardı. Leo bir söğüt ağacının arkasına çömeldi ve onların sallanıp cıvıldamasını izledi. "Merhaba, küçük kazlar," diye fısıldadı. Çilli burnu kocaman, dişleri aralıklı bir gülümsemeyle kırıştı. Onları her gün görmek istiyordu.

Kaz yavruları meraklı ve sakardı. Anne Kaz'ın peşinden sallana sallana bir sıra halinde yürür, minik turuncu ayaklarına takılıp yuvarlanırlardı. Baba Kaz arkalarında, tetikte ve gururlu, geniş kanatları yarı açık yürürdü. Leo usulca güldü. Öğle yemeğinden sonra yine geldi, sonra akşam yemeğinden önce bir kez daha. Kaz ailesi göletteki en güzel şeydi ve Leo onlardan hiç sıkılmazdı.

Ama Leo tek ziyaretçi değildi. Kısa süre sonra başkaları da tüylü yavruları duydu. Çocuklar yuvaya yaklaşıp el sallayarak bağırdılar. Biri şingırdayan bir kovayla sazların üzerine eğildi. Baba Kaz güçlü kanatlarını açtı ve yüksek, uyarıcı bir tıslama sesi çıkardı. Anne Kaz yavrularını arkasına sakladı ve onları suya doğru aceleyle götürdü.

Kaz yavruları endişeyle cıvıldayıp sıkı, tüylü bir öbek halinde toplandılar. Anne Kaz onları gürültüden uzak, sazların içine yönlendirdi. Baba Kaz ailesiyle kalabalığın arasında dimdik durdu; kara gözleri parlak ve cesurdu. "Vak!" dedi ve bu hiç de dostça gelmedi. Ziyaretçiler geri çekildiler ama mutsuz görünüyorlardı.

Leo sğt aęacının arkasından izledi ve gğsnde bir sızı hissetti. Kaz ailesi kalabalık istemiyordu. Sessizlik istiyorlardı. Tıpkı kendi ailesinin evde sakin zamanlardan hoşlandığı gibi, yavrularını bytmek iin mahremiyet istiyorlardı. Dz bir tařa oturdu ve kırmızı ayakkabılarını imene vurarak derin derin dřnd.

Ertesi gün kalabalık daha da büyümüş olarak geri geldi. Kaz yavruları, biri yaklaşımadan suya bile ulaşamıyorlardı. Anne Kaz onları tekrar tekrar yuvaya çağırdı. Leo onun yumuşak kara gözlerinin endişeli ve yorgun bir şekilde sağa sola kaydığını gördü. Baba Kaz sesi kısılana kadar tısladı. Bu böyle süremezdi.

Leo eve kořtu ve kulübede bir rulo yumuřak ip ile bir demet kısa tahta çubuk buldu. Küçük bir çekik ve bir torba çivi ödünç aldı. Annesi ne inşa ettiğini sordu. "İzlemek için güvenli bir yer," dedi Leo. "Kazların kendini güvende hissedeceği kadar uzak bir yer." Annesi gülümsedi ve ona bir kutu ahşap kazık verdi.

Gölete dönünce Leo geniş, dikkatli bir daire ölçtü. Çubukları yumuşak toprağa, yuvadan epey uzağa sapladı. Aralarına ipi alçak ve düzgün bir şekilde bağladı. Sonra eski bir tahta parçasından küçük bir tabela yaptı. Üzerine şunu boyadı: LÜTFEN BURADAN İZLEYİN. KAZ AİLESİNİN ALANA İHTİYACI VAR.

İlk ziyaretçiler geldiğinde Leo çitinin yanında durdu ve en net sesiyle konuştu. "Yavruları buradan görebilirsiniz," dedi. "Ama daha yakına gidersek anne babalar korkar ve yavruları saklar. Kendi ailelerimize verdiğimiz gibi onlara da mahremiyet verelim." Ziyaretçiler Leo'nun özenli çitine baktılar ve başlarını salladılar. İpin arkasında durup sessizce izlediler.

Baba Kaz başını kaldırdı ve küçük çite baktı. Kanatları yarı kalkık bekledi. Kimse yaklaşmadı. Yavaşça kanatlarını indirdi ve yuvanın yanına yerleşti. İlk gevşeyen Anne Kaz oldu. Yumuşak, nazik bir vak sesi çıkardı ve tüylü yavrularını sazların içinden suya doğru götürdü.

Kaz yavruları mutlu bir sıra halinde sallanarak yürüdüler, cıvıdayıp minik turuncu gagalarını sığ suya daldırdılar. İpin arkasında insanlar gülümsedi ve usulca işaret ettiler. Leo çenesini ellerine dayayıp çimene oturdu ve kalbi sıcacık, dopdolu hissetti. Kaz ailesinin yüzmek, su sıçratmak ve dinlenmek için alanı vardı. Sonunda güvende ve sakindiler.

Bütün yaz boyunca Leo göletine her gün gitti. Kaz yavruları uzadı ve tüyleri düzgün tüylere dönüştü. Baba Kaz çite tıslamayı bıraktı ve sadece dünyanın akışını izledi. Anne Kaz yavrularını huzur içinde büyüttü ve küçük aile altın akşam ışığında birlikte yüzdü.

Bir gün bir kız Leo'ya çitin neden orada olduğunu sordu. "Hayvan ailelerinin kendini güvende hissetmek için alana ihtiyacı var," dedi Leo. "Tıpkı insanlar gibi. Biraz geride kaldığımızda daha fazlasını görürüz." Kız başını salladı ve ipin arkasına oturdu. Daha çok çocuk geldi ve onlar da oturdu, fareler kadar sessiz, kazların süzülüşünü izlediler.

Böylece köy göleti yeni bir alışkanlık edindi: ziyaretçiler küçük çitin arkasında kalır ve kaz ailesi mahremiyetine kavuşur. Leo hâlâ her sabah gelir; yeşil şapkası iyice indirilmiş, çilli burnu bir gülümsemeyle kırışmış. Saygılı bir mesafeden izlemenin başlı başına bir nezaket olduğunu bilir. Ve kazlar, güvende ve sakin, teşekkür etmek için usulca vaklarlar.